

[Christophersen]

medlemskab har efter vores opfattelse været en uhyre fordel, og jeg har overhovedet ikke set, at modstanderne har kunnet påvise én eneste alvorlig ulempe. Jeg synes, at regeringen ved sin beslutning om nu at nedsætte et særligt udvalg er med til at genoplive en debat, som ud fra alle saglige betragtninger for længst burde have været afsluttet.

Den anden problemstilling, jeg vil berøre, er den mulige udvidelse af Fællesskabet med Spanien, Portugal og Grækenland. Vi er enige med statsministeren i, at vi skal se positivt på et sådant medlemskab, men vi skal ikke være blinde for, at det vil rejse en række problemer, og vi skal ikke være blinde for, at det også kan ændre Fællesskabets karakter på en uheldig måde. Derfor vil jeg gerne på venstres vegne understrege, at vi i hvert fald lægger vægt på, at de forhandlinger føres sådan, at det ikke fører til mindre handledygtighed i Fællesskabets institutioner. Det må ikke føre til en udvanding af begrebet »det fælles marked« hverken for landbrugs- eller industriprodukter, og det må ikke føre til, at Fællesskabet bliver mindre åbent over for den øvrige verden.

At der så ved siden af til gengæld kan rejse sig en række økonomiske krav over for Fællesskabets mere velstående lande for at opfylde disse betingelser, er vi indstillet på. Det er klart, det kan være et problem, vi så bliver nødt til at løse.

Må jeg derefter vende mig til nogle andre mere ikke-økonomiske spørgsmål, som statsministeren også berørte, i hvert fald så vidt jeg kunne lytte mig til.

Statsministeren talte jo bl. a. om det socialdemokratiske kultursyn eller i hvert fald om sit eget kultursyn. Det var jeg meget enig med ham i, for der har jo været ført en diskussion her i sommer, og der er blevet afdækket en indstilling også i socialdemokratiet, som jeg beklager, ja, som jeg finder sørgelig, og jeg vil gerne sige, at det ikke er den linje, vi i hvert fald ønsker skal præge dansk kulturpolitik. Vi ønsker ikke, at kunsten eller kulturen skal betragtes som et redskab for en politisk ideologi eller som et specielt udtryk for, hvordan man opfatter en samfundsudvikling. Derfor leder vi heller ikke efter en særlig liberal kunst, som kan stilles op som en modsætning til en særlig socialistisk

kunst. Vi mener overhovedet ikke, at kunst eller kunstnere skal bedømmes af samfundet på grundlag af det budskab, de bringer, men på grundlag af evnen til at beherske en kunstnerisk udtryksform, og at kulturpolitikken derfor må være sådan indrettet, at den giver en alsidighed, sådan at den ikke forvandles til et redskab for ensretning, men tværtimod bliver et bidrag til den mangfoldighed, samfundet har brug for.

Det giver mig også anledning til at sige lidt til hr. Askjær Jørgensen om kirkepolitikken, for hr. Askjær Jørgensen, som i øvrigt fremførte det overraskende synspunkt, at troen er gratis – jeg ved ikke, hvor han har det fra – har jo helt misforstået vore synspunkter med hensyn til folkekirken. Det er jo ikke troen, vi ønsker at yde tilskud til, det er folkekirkens bygninger, og det er driften af folkekirken. Hvad er det, der karakteriserer folkekirken? Det er jo, at den giver mulighed for forkyndelsesfrihed og for alsidighed. Den giver mulighed for, at det kirkelige liv ikke overlades til sekterere og andre specielle grupper. Den giver mulighed netop for, at det er en folkekirke. Derfor vil en afvikling af statens bidrag til folkekirken selvfølgelig betyde, at folkekirken ophører, men troen vil da stadig eksistere. Spørgsmålet er: hvilke muligheder skal de troende have? Men jeg skal i øvrigt ikke gå dybere ind på det, for hr. Askjær Jørgensens indledende bemærkning om, at troen er gratis – hvad jeg i øvrigt forstod han slet ikke mente den burde være – synes jeg i sig selv afdækkede en sådan mangel på interesse for emnet, at jeg ikke føler mig opmuntret til at gå videre i den diskussion.

Jeg vil også sige lidt om skolepolitikken, for også i skolepolitikken møder vi jo i disse år en mærkelig holdning mange steder, en indstilling i retning af, at skolen først og fremmest skal bruges af samfundet til at gøre eleverne anvendelige i en eller anden sammenhæng. Der er ikke altid enighed om, hvad det er, skolen skal bruges til, og hvad det er, eleverne skal gøres anvendelige til, men man er enig om det synspunkt, at den i hvert fald skal bruges.

Det synes jeg er et synspunkt, som har fået alt for megen dominans. Det er klart, eleverne skal have en række færdigheder, men en